

**Inspreekreactie van Henk Prins, lid van het bestuur van NLTO Drenthe.
Uitgesproken op 16 februari 2003 voor de Statencommissie Milieu Water en Groen van
de provincie Drenthe bij het agendapunt Ammoniakkaart.**

Inmiddels is meer dan een jaar verstreken nadat de vorige kaart door de Statencommissie van januari 2003 min of meer naar de prullenbak werd verwezen. Er ligt een nieuwe, beperkt aangepast kaart. Met het stappenplan is een aanvang gemaakt. Tegelijkertijd is ook de landelijke discussie over het ammoniakbeleid voortgegaan. Welke conclusies kunnen uit deze ontwikkelingen worden getrokken.

1. Blijkens onderzoek dat in opdracht van GS door NLTO projecten is gedaan liggen ruim 350 bedrijven in de 250 m. ammoniakzones rond EHS gebieden. Daarvan zijn er ca. 55 acute knelbedrijven waarvoor op korte termijn oplossingen zouden moeten worden gevonden. Deze bedrijven hebben thans geen enkel ontwikkelingsperspectief. Aanpassing van de zone of verplaatsing is hiervoor aan de orde.
2. GS hebben besloten tot een kleine wijziging van de kaart. 15 bedrijven liggen niet langer in een ammoniakzone. Hoeveel bedrijven hiervan tot de groep van 55 acute knelbedrijven behoort is niet duidelijk. Waarschijnlijk gaat het om een enkele. Daarmee heeft de nieuwe kaart een beperkt effect. De vraag dient zich dan ook aan of GS niet meer ruimte hadden moeten en kunnen nemen om de ammoniakzoning te wijzigen. Daartoe bood - althans voor de goede verstaander - de handreiking van minister Veerman over flexibele zoning de benodigde aanknopingspunten. GS hebben hiermee nauwelijks iets gedaan. De NLTO vindt dit een gemiste kans.
3. Op 22 januari jl. is de NLTO op de hoogte gesteld van de gewijzigde kaart. Een inhoudelijke discussie over de criteria van wijziging heeft niet plaats kunnen vinden omdat daarop door GS, ondanks aandringen van de NLTO, niet is ingegaan. Ter vermijding van elke misverstand merk ik dan ook op dat de NLTO zich niet verantwoordelijk acht voor de kaart die nu voorligt.
4. De Wet ammoniak en veehouderij bepaalt dat door vaststelling van een ammoniakkaart gebieden in de EHS nog als voor verzuring gevoelig kunnen worden aangemerkt. De vaststelling van de kaart schept voor enkele tientallen bedrijven dus ontwikkelingsruimte die zonder vaststelling er niet zou zijn. Dit is winst voor de landbouw ondanks dat er nog teveel knelbedrijven resteren. De NLTO staat dan ook achter de vaststelling van een kaart maar beschouwt dit besluit als geldend voor de korte termijn.
5. De landelijke discussie is volop in beweging. De NLTO verzoekt de Staten hierin niet afzijdig te blijven maar uit te spreken dat in wetgeving de voor verzuring gevoelige gebieden worden beperkt tot voor Vogel- en Habitatrichtlijngebieden. Ter onderbouwing hiervan voert de NLTO het volgende aan:
 - generieke maatregelen in de landbouw ter beperking van de ammoniakemissie, zoals huisvestingsmaatregelen, emissiearme mestaanwending etc. zorgen ervoor dat de veehouderij de internationaal afgesproken verzuringsdoelen ruimschoots haalt;
 - de huidige aanwijzing van voor verzuring gevoelige gebieden leidt tot een onwerkbaar situatie. Veel knelbedrijven. Te weinig bereidheid en geld om daar wat aan te doen, dus geen reëel uitzicht op ontwikkelingsperspectief voor deze bedrijven. Regering en parlement onderkennen dat dit noopt tot een beperking van de aanwijzing van gebieden. De uitvoering van de motie Schreijer-Pierik zou een oplossing moeten bieden. De hierin geregelde beperking van de voor verzuring gevoelige gebieden tot de zeer kwetsbare natuur blijkt intussen een bron van gesteggel geworden tussen het Rijk, de provincies en de gemeenten;
 - het ware daarom beter om uitsluitend bescherming aan gebieden te geven die dat op grond van Europese verplichtingen moeten krijgen. Dat wil zeggen de Vogel- en Habitatrichtlijngebieden. Daarmee wordt het bijzondere karakter van deze gebieden tot uitdrukking gebracht en blijft het probleem van de te grote aantallen knelbedrijven beperkt tot een overzichtelijk aantal. Dat maakt het vervolgens mogelijk om

oplossingen in beeld te brengen die zowel voor de belastingsbetaler als voor de getroffen veehouders haalbaar en betaalbaar zijn.

Ik dank u voor uw aandacht.

Nijeveen, 16 februari 2003